

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Επτά

Επτά Βασιλείς

Jeff Pippenger

2023-12-02

Οι επτά βροντές αντιπροσωπεύουν την ιστορία από το 1798 έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Η ιστορία αυτή προτυπώθηκε από τους επτά τελευταίους βασιλείς του βασιλείου του Ιούδα, από τον Μανασσή το 677 π.Χ. έως τον Σεδεκία το 586 π.Χ.

Στις ιερές γραμμές της μεταρρυθμίσεως, χαρακτηριστικό της ενδυναμώσεως του πρώτου αγγέλου είναι ένα σύμβολο το οποίο προσδιορίζει κάτι παγκόσμιο. Στις 11 Αυγούστου 1840, το μήνυμα του πρώτου αγγέλου ενδυναμώθηκε, και τότε το μήνυμα μεταφέρθηκε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου.

«Το κίνημα της παρουσίας τού 1840–44 υπήρξε μια ένδοξη εκδήλωση της δύναμης του Θεού· το μήνυμα του πρώτου αγγέλου μεταφέρθηκε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου.»
The Great Controversy, 611.

Προφητικώς, κατά τον καιρό εκείνο, ο άγγελος του δεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως κατέβη και έθεσε τον ένα πόδα επί της γης και τον άλλον επί της θαλάσσης. Η Αδελφή Ουάιτ προσδιόρισε αυτό ως σύμβολο της παγκοσμίου εκτάσεως του μηνύματος.

«Η στάση του αγγέλου, με το ένα πόδι επάνω στη θάλασσα και το άλλο επάνω στη γη, σημαίνει τη μεγάλη έκταση της διακήρυξης του μηνύματος. Θα διασχίσει τα πλατιά ύδατα και θα κηρυχθεί σε άλλες χώρες, ακόμη και σε ολόκληρο τον κόσμο». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, σ. 971.

Η διακήρυξη του Κύρου για το πρώτο διάταγμα ήταν ένα παγκόσμιο διάταγμα.

Και ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει Κύρου βασιλέως τῆς Περσίας, ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου διὰ στόματος Ἰερεμίου, ὁ Κύριος διήγειρε τὸ πνεῦμα τοῦ Κύρου βασιλέως τῆς Περσίας, καὶ ἐκήρυξε διὰ πάσης τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ἐγγράφως, λέγων· Οὕτως λέγει Κύρος βασιλεὺς τῆς Περσίας· Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκέ μοι πάντα τὰ βασίλεια τῆς γῆς, καὶ αὐτὸς μοι ἐνετείλατο νὰ οἰκοδομήσω εἰς αὐτὸν οἶκον ἐν Ἱερουσαλήμ, τῇ ἐν Ἰούδα. Τίς ἐστὶν ἐν ὑμῖν ἐκ παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ; ὁ Θεὸς αὐτοῦ εἶη μετ’ αὐτοῦ, καὶ ἀναβάτω εἰς Ἱερουσαλήμ, τὴν ἐν Ἰούδα, καὶ οἰκοδομησάτω τὸν οἶκον Κυρίου τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ· αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεός, ὁ ἐν Ἱερουσαλήμ. Καὶ πᾶς ὅστις ἀπέμεινεν ἐν παντὶ τόπῳ, ὅπου παροικεῖ, ἄνδρες τοῦ τόπου αὐτοῦ ἄς βοηθήσωσιν αὐτὸν μετ’ ἀργύριον, καὶ μετ’ χρυσίον, καὶ μετ’ ἀγαθά, καὶ μετ’ κτήνη, ἐκτὸς τῆς προαιρέτου προσφορᾶς διὰ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ τὸν ἐν Ἱερουσαλήμ. Τότε ἐσηκώθησαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν πατριῶν τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν, καὶ οἱ ἱερεῖς, καὶ οἱ Λευῖται, μετὰ πάντων ὧν τὸ πνεῦμα ὁ Θεὸς διήγειρεν, διὰ νὰ ἀναβῶσι καὶ νὰ οἰκοδομήσωσι τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου τὸν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἔσδρας 1:1–4.

Καθώς ο πρώτος άγγελος μεταφέρθηκε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου στις 11 Αυγούστου 1840, ο Κύρος αυτοπροσδιορίζεται ως ο βασιλεύς «πάντων των βασιλειών της γης»,

καθώς εκδίδει το πρώτο διάταγμα. Η κάθοδος του αγγέλου της Αποκαλύψεως δέκα, του αγγέλου τον οποίον η αδελφή White προσδιορίζει ως «πρόσωπο όχι κατώτερο από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό», φέρει τα ίδια προφητικά χαρακτηριστικά με τον ισχυρό άγγελο της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ. Η αδελφή White προσδιορίζει ότι ο σκοπός του πρώτου αγγέλου ήταν ο ίδιος με τον σκοπό του αγγέλου της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ.

«Ο Ιησούς ανέθεσε σε έναν ισχυρό άγγελο να καταβεί και να προειδοποιήσει τους κατοίκους της γης να προετοιμαστούν για τη δεύτερη εμφάνισή Του. Καθώς ο άγγελος έφευγε από την παρουσία του Ιησού στον ουρανό, ένα υπερβολικά λαμπρό και ένδοξο φως προπορευόταν μπροστά του. Μου ειπώθηκε ότι η αποστολή του ήταν να φωτίσει τη γη με τη δόξα του και να προειδοποιήσει τον άνθρωπο για την επερχόμενη οργή του Θεού». *Early Writings*, 245.

Η ενδυνάμωση του πρώτου αγγέλου αποτελεί σύμβολο που τονίζει ένα παγκόσμιο στοιχείο. Το πρώτο μήνυμα στον καιρό του Χριστού ενδυναμώθηκε κατά τη βάπτισή του Χριστού. Οι Γραφές δηλώνουν ότι όλος ο Ισραήλ εξήλθε στην έρημο για να ακούσει το μήνυμα του Ιωάννη.

Τότε εξήρχετο πρὸς αὐτὸν ἡ Ἱερουσαλήμ, καὶ πᾶσα ἡ Ἰουδαία, καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἐβαπτίζοντο ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.
Κατὰ Ματθαῖον 3:5, 6.

Η διακονία του Χριστού απευθυνόταν προς τον αρχαίο Ισραήλ, και, υπό αυτή την προφητική έννοια, ολόκληρος ο κόσμος ελκύσθηκε προς τον Ιορδάνη, τον τόπο της βαπτίσεως του Χριστού. Ωστόσο, η τελετή του βαπτίσματος, και ό,τι αυτή αντιπροσώπευε όταν ο Χριστός εβαπτίσθη, απευθυνόταν σε ολόκληρο τον κόσμο.

Το όνομα Ιωακείμ σημαίνει «Ο Θεός θα εγείρει», και κατά το βάπτισμα του Χριστού, καθώς ο Ιωάννης ανέβασε τον Χριστό από το ύδωρ, το έμβλημα της «αναδύσεως» από έναν υδάτινο τάφο έγινε στοιχείο εκείνης της ενδυναμώσεως. Στα πρώτα τέσσερα εδάφια του Έσδρα που έχουμε ήδη παραθέσει, το πέμπτο εδάφιο προσδιορίζει την ανταπόκριση εκείνων που άκουσαν το διάταγμα με τα λόγια: «Τότε εσηκώθησαν οι αρχηγοί των πατριών του Ιούδα και του Βενιαμίν, και οι ιερείς, και οι Λευίτες, μετά πάντων εκείνων των οποίων το πνεύμα ο Θεός είχε διεγείρει, διά να αναβῶσι και να οικοδομήσωσι τον οίκον του Κυρίου, τον εν Ιερουσαλήμ.» Όταν το πρώτο μήνυμα ενδυναμώνεται, υπάρχει μια έγερση, όπως παριστάνεται από το όνομα του Ιωακείμ.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, το πρώτο μήνυμα της ισχυρής κινήσεως του τρίτου αγγέλου ενδυναμώθηκε, όπως προτυπώθηκε από την ενδυνάμωση του πρώτου μηνύματος της ισχυρής κινήσεως του πρώτου αγγέλου. Η αδελφή Ουάιτ σχολιάζει την καταστροφή των Δίδυμων Πύργων κατά την ημερομηνία εκείνη.

«Και τώρα έρχεται ο λόγος ότι εγώ δήθεν έχω διακηρύξει πως η Νέα Υόρκη πρόκειται να σαρωθεί από παλιρροϊκό κύμα; Αυτό ουδέποτε το είπα. Έχω πει, καθώς έβλεπα τα μεγάλα κτίρια να υψώνονται εκεί, όροφο επάνω σε όροφο: “Τι φοβερές σκηνές θα λάβουν χώρα όταν ο Κύριος εγερθεί για να συγκλονίσει φοβερά τη γη! Τότε θα εκπληρωθούν τα λόγια της Αποκάλυψης 18:1–3.” Ολόκληρο το δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης είναι προειδοποίηση για ό,τι πρόκειται να επέλθει επάνω στη γη. Αλλά δεν έχω ιδιαίτερο φως σχετικά με το τι πρόκειται να συμβεί στη Νέα Υόρκη, παρά μόνο ότι γνωρίζω πως κάποια

ημέρα τα μεγάλα κτίρια εκεί θα καταρριφθούν από τη στροφή και την ανατροπή της δύναμης του Θεού. Από το φως που μου έχει δοθεί, γνωρίζω ότι καταστροφή υπάρχει στον κόσμο. Ένας λόγος από τον Κύριο, ένα άγγιγμα της ισχυρής Του δύναμης, και αυτές οι ογκώδεις κατασκευές θα πέσουν. Θα λάβουν χώρα σκηνές, η φρικτότητα των οποίων δεν μπορούμε να φανταστούμε.» Review and Herald, 5 Ιουλίου 1906.

Κατά την ενδυνάμωση του πρώτου αγγέλματος στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ο Κύριος «εσηκώθη» για να «σειση φοβερῶς την γην». Το όνομα του Ιωακείμ συμβολίζει την ενδυνάμωση του πρώτου αγγέλματος. Στις 11 Αυγούστου 1840, ο Κύριος εσηκώθη από τον θρόνο Του, κατήλθε στη γη και εστάθη επάνω στη γη και στη θάλασσα. Κατά το πρώτο διάταγμα του Κύριου, οι πιστοί εσηκώθησαν. Ο Ιωακείμ αποτελεί σύμβολο όχι απλώς της αφίξεως του πρώτου αγγέλου, αλλά επίσης αντιπροσωπεύει την ενδυνάμωση του πρώτου αγγέλου.

Ο Ιωακείμ αντιπροσωπεύει τον πρώτο από τους τρεις τελευταίους βασιλείς, αλλά αντιπροσωπεύει επίσης τον πέμπτο από επτά βασιλείς που οδηγούν στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Τα ονόματα αυτών των επτά βασιλέων είναι πολύ διαφωτιστικά. Αυτοί οι επτά βασιλείς ήταν ο Μανασσής, ο Αμών, ο Ιωσίας, ο Ιωάχαζ, ο Ιωακείμ, ο Ιεχονίας και ο Σεδεκίας.

Στην ιστορία των Μιλλεριτών, ο Μανασσής αντιπροσωπεύει τον καιρό του τέλους, το 1798. Το όνομα Μανασσής σημαίνει «εκείνος που κάνει να λησμονούν», και το 1798 είναι που η πόρνη της Τύρου λησμονείται επί εβδομήντα έτη. Ο Μανασσής υπήρξε ένας από τους πλέον πονηρούς βασιλείς και φέρει προφητικά χαρακτηριστικά τα οποία πρέπει να ληφθούν υπόψη.

Οι τελευταίοι επτά βασιλείς του Ιούδα αντιπροσωπεύουν την ιστορία των επτά βροντών από το 1798 έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Ο Μανασσής ήταν ο πρώτος από τους επτά βασιλείς, και ως ο πρώτος βασιλεύς από τους επτά, προεικόνιζε τον Σεδεκία, τον τελευταίο από τους επτά βασιλείς. Ο Ιησούς ταυτίζει πάντοτε το τέλος με την αρχή. Ο Σεδεκίας, ο τελευταίος βασιλεύς από τους επτά, οδηγήθηκε στην αιχμαλωσία της Βαβυλώνας. Ο πρώτος βασιλεύς των επτά τελευταίων βασιλέων οδηγήθηκε επίσης στη βαβυλώνια αιχμαλωσία, προεικονίζοντας τη μεταφορά του τελευταίου βασιλέως στη βαβυλώνια αιχμαλωσία.

Και ἐλάλησε ὁ Κύριος πρὸς τὸν Μανασσῆ καὶ πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἀλλ’ αὐτοὶ δὲν ἤκουσαν. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἐπέφερε ἐπ’ αὐτοὺς τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ στρατεύματος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, οἵτινες συνέλαβαν τὸν Μανασσῆ ἐν τοῖς ἀκάνθαις, καὶ ἔδεσαν αὐτὸν μὲ δεσμὰ χαλκᾶ, καὶ τὸν μετέφεραν εἰς Βαβυλῶνα. Καὶ ὅτε εὐρέθη ἐν θλίψει, ἰκέτευσε τὸν Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ, καὶ ἐταπεινώθη σφόδρα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τῶν πατέρων αὐτοῦ, καὶ προσηυχήθη πρὸς αὐτόν· καὶ ἐκεῖνος ἐκάμφθη ἀπὸ τὴν δέησιν αὐτοῦ, καὶ εἰσήκουσε τὴν ἰκεσίαν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐπέφερε εἰς Ἱερουσαλήμ, εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. Τότε ἔγνω ὁ Μανασσῆ ὅτι ὁ Κύριος αὐτὸς εἶναι ὁ Θεός. Β΄ Χρονικῶν 33:10–13.

Η εμπειρία του Μανασσή να γνωρίσει ότι ο Κύριος ήταν ο Θεός πραγματοποιήθηκε με το να απομακρυνθεί από τη βασιλεία του και κατόπιν να αποκατασταθεί στη βασιλεία του. Ο Ναβουχοδονόσορ, όπως και ο Μανασσής, γνώρισε τον Κύριο όταν απομακρύνθηκε από τη βασιλεία του και έπειτα αποκαταστάθηκε.

Και ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν ἐγὼ, ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὕψωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ σύνεσίς μου ἐπέστρεψεν εἰς ἐμέ, καὶ εὐλόγησα τὸν Ὑψιστον, καὶ ἤνεσα καὶ ἐτίμησα τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας, τοῦ ὁποίου ἡ κυριαρχία εἶναι κυριαρχία αἰώνιος, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν· καὶ πάντες οἱ κάτοικοι τῆς γῆς λογίζονται ὡς οὐδέν· καὶ πράττει κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ ἐν τῷ στρατεύματι τοῦ οὐρανοῦ καὶ μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς γῆς· καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἢ νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτόν, Τί ποιεῖς; Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἡ φρόνησίς μου ἐπέστρεψεν εἰς ἐμέ· καὶ πρὸς δόξαν τῆς βασιλείας μου, ἡ τιμὴ μου καὶ ἡ λαμπρότητά μου ἐπανῆλθον εἰς ἐμέ· καὶ οἱ σύμβουλοί μου καὶ οἱ μεγιστάνες μου με ἀνεζήτησαν· καὶ ἐστερεώθην ἐν τῇ βασιλείᾳ μου, καὶ ἐξαιρέτου μεγαλειότητος προσετέθη εἰς ἐμέ. Τώρα ἐγὼ, ὁ Ναβουχοδονόσορ, αἰνῶ καὶ ὑπερυψῶ καὶ τιμῶ τὸν Βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ὁποίου πάντα τὰ ἔργα εἶναι ἀλήθεια, καὶ αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ κρίσις· καὶ τοὺς περιπατοῦντας ἐν ὑπερηφανίᾳ δύναται νὰ ταπεινώσῃ. Δανιήλ 4:34–37.

Ἡ ἐμπειρία τοῦ Μανασσή εκπληρώθηκε ἐπάνω στον Ναβουχοδονόσορα. Ὁ Μανασσῆς ἀντιπροσωπεύει τὸν «καιρὸ τοῦ τέλους» στὴν ἱστορία τῶν τριῶν τελευταίων Ἰουδαίων βασιλέων, καθὼς καὶ τὴν ἔλευση τῆς προφητείας τῶν εβδομήκοντα ἐτῶν αἰχμαλωσίας. Ὁ Ναβουχοδονόσορ ἀντιπροσωπεύει τὸν «καιρὸ τοῦ τέλους» στὴν ἱστορία τῶν τριῶν διαταγμάτων, ὅπως ἀκριβῶς τὸ 1798 ἦταν ὁ «καιρὸς τοῦ τέλους» στὴν ἱστορία τῶν ἐπτὰ βροντῶν. Στὰ ἐδάφια ποὺ μόλις παρατέθηκαν, ἡ σύνεση τοῦ Ναβουχοδονόσορα ἐπέστρεψε σ' αὐτόν «στο τέλος τῶν ἡμερῶν». Τὸ «τέλος τῶν ἡμερῶν» μνημονεύεται ἐπίσης στο δωδέκατο κεφάλαιο τοῦ Δανιήλ.

Σὺ δὲ πορεύου ἕως τοῦ τέλους· διότι θέλεις ἀναπαυθῆ, καὶ θέλεις σταθῆ εἰς τὸν κληρὸν σου ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν. Δανιήλ 12:13.

Τὸ «τέλος τῶν ἡμερῶν» στο δωδέκατο κεφάλαιο τοῦ Δανιήλ εἶναι «ὁ καιρὸς τοῦ τέλους», διότι εἰπώθηκε στὸν Δανιήλ νὰ πορευθῆ «ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ τέλος». Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὁ Δανιήλ θὰ «σταθῆ στὸν κληρὸ του». Τὸ νὰ «σταθῆ στὸν κληρὸ του» σημαίνει νὰ εκπληρώσῃ τὸν σκοπὸ του, πράγμα τὸ ὁποῖο ὁ Δανιήλ ἐπραξέ ὅταν τὸ βιβλίον τοῦ ἀποσφραγίσθηκε στο τέλος τῶν ἡμερῶν, τὸ ὁποῖο εἶναι «ὁ καιρὸς τοῦ τέλους». Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο θὰ υπήρχε «αὐξηση τῆς γνώσεως», τὴν ὁποία οἱ σοφοὶ θὰ κατανοοῦσαν. Στὸ τέλος τῶν ἡμερῶν τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἡ «σύνεσή» του ἐπέστρεψε σ' αὐτόν.

«Ὅταν ὁ Θεὸς ἀναθέτῃ σε ἕνα ἄνθρωπο ἕνα ἰδιαίτερο ἔργο νὰ ἐπιτελέσῃ, αὐτὸς πρέπει νὰ στέκεται στὸν κληρὸ καὶ στὴ θέση του, ὅπως ἔκανε ὁ Δανιήλ, ἔτοιμος νὰ ἀνταποκριθῆ στο κάλεσμα τοῦ Θεοῦ, ἔτοιμος νὰ εκπληρώσῃ τὸν σκοπὸ Του». Manuscript Releases, τόμος 6, 108.

Ὁ Μανασσῆς ἀντιπροσωπεύει τὸν «καιρὸ τοῦ τέλους» στὴν ἱστορία τῶν τριῶν τελευταίων βασιλέων τοῦ Ἰούδα· ὁ Ναβουχοδονόσορ ἀντιπροσωπεύει τὸν «καιρὸ τοῦ τέλους» στα τρία διατάγματα. Τὸν Μανασσῆ διαδέχθηκε ὁ υἱὸς του, ὁ Ἀμών.

Ὁ Ἀμών σημαίνει «ἐκπαίδευση» καὶ ἀντιπροσωπεύει τὴ χρονικὴ περίοδο κατὰ τὴν ὁποία υπήρξε «αὐξηση τῆς γνώσεως», ἡ ὁποία θὰ ἐκπαίδευε τοὺς «σοφοὺς» στο μήνυμα ποὺ εἶχε ἀποσφραγισθῆ. Τὸν Ἀμών ἀκολούθησε κατόπιν ὁ Ἰωσίας, ὁ μόνος βασιλεὺς ἀπὸ τοὺς ἐπτὰ ποὺ ἔχει μίᾳ ἀρκετὰ καλῆ, ἀν καὶ περίπλοκη, προφητικὴ ἱστορία.

Ο Ιωσίας σημαίνει «το θεμέλιο του Θεού» και αντιπροσωπεύει την εγκαθίδρυση των αληθειών που είχαν αποσφραγιστεί στον «καιρό του τέλους». Η αύξηση της γνώσεως που αντιπροσωπευόταν από τον Αμών συγκροτήθηκε από τον Ουίλλιαμ Μίλλερ, διά της καθοδηγήσεως του Γαβριήλ και άλλων αγίων αγγέλων. Το έργο του Μίλλερ αντιπροσωπεύεται από το όνομα Ιωσίας, διότι αυτός θεμελίωσε τις βάσεις του κινήματος. Υπάρχουν πολλά ακόμη που πρέπει να προσδιοριστούν σχετικά με τον Ιωσία, αλλά θα προχωρήσουμε στον υιό του, τον Ιωάχαζ.

Είκοσι τριών ετών ήτο ο Ιωάχαζ όταν εβασίλευσε, και εβασίλευσε τρεις μήνας εν Ιερουσαλήμ. Και το όνομα της μητρός αυτού ήτο Αμουτάλ, θυγάτηρ του Ιερεμίου εκ Λιβνά. Και έπραξε το πονηρόν ενώπιον του Κυρίου, κατά πάντα όσα έπραξαν οι πατέρες αυτού. Και ο Φαραωνεχώ έθεσεν αυτόν εις δεσμά εν Ριβλά, εν τη γη Αιμάθ, ώστε να μη βασιλεύη εν Ιερουσαλήμ· και επέβαλεν επί την γην φόρον εκατό ταλάντων αργυρίου και ενός ταλάντου χρυσίου. Και ο Φαραωνεχώ κατέστησε βασιλέα τον Ελιακίμ, υιόν του Ιωσία, αντί του Ιωσία του πατρός αυτού, και μετέβαλε το όνομα αυτού εις Ιωακίμ, και έλαβε τον Ιωάχαζ· και ούτος ήλθεν εις Αίγυπτον και απέθανεν εκεί. Β΄ Βασιλέων 23:31–34.

Ο Ιωάχαζ σημαίνει «ο Ιεχωβά κατέλαβε», και κατελήφθη από τον Φαραωνεχώ. Ο Ιωάχαζ, ο υιός του Ιωσία, κατελήφθη από τον Φαραωνεχώ και αντικαταστάθηκε από τον αδελφό του Ελιακίμ, που σημαίνει «ο Θεός της ανύψωσης». Κατόπιν ο Φαραωνεχώ μετέβαλε το όνομα του Ελιακίμ σε Ιωακίμ, που σημαίνει «ο Θεός θα εγερθεί». Η μεταβολή ενός ονόματος είναι σύμβολο σχέσεως διαθήκης, και με την ενδυνάμωση του πρώτου αγγέλματος, ο Θεός εισέρχεται σε διαθήκη με έναν λαό, ενώ συγχρόνως προσπερνά έναν προγενέστερο λαό διαθήκης.

Στις 11 Αυγούστου 1840, η Οθωμανική Αυτοκρατορία, η οποία είχε παρασταθεί από τέσσερις ανέμους που είχαν λυθεί επί τριακόσια ενενήντα ένα έτη και δεκαπέντε ημέρες, συγκρατήθηκε, ή, όπως σημαίνει το όνομα Ιωάχαζ, «συνελήφθη». Την ίδια στιγμή, ο Ελιακίμ κατέστη βασιλεύς και το όνομά του μεταβλήθηκε σε Ιωακείμ, που σημαίνει «ο Θεός θα εγερθεί». Τον Ιωακείμ διαδέχθηκε ο υιός του Ιωαχαζ, ο οποίος έχει τρία ονόματα στις Γραφές.

Το όνομα Ιωαχίν σημαίνει «ο Κύριος θα ανυψώσει και θα εδραιώσει». Ήταν ο υιός του Ιωακείμ και σηματοδοτεί την άφιξη του δεύτερου αγγέλου την άνοιξη του 1844, καθώς ο Θεός «ανύψωσε και εδραιώσε» το νέο, αληθινό, προτεσταντικό κέρασ. Το μήνυμα του δεύτερου αγγέλου ενδυναμώθηκε από το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και τα ονόματα Ιεχονίας και Χονίας σημαίνουν «ο Θεός θα εδραιώσει». Τα τρία ονόματα, έχοντας το ίδιο νόημα το καθένα, αντιπροσωπεύουν τη σύζευξη της Κραυγής του Μεσονυκτίου με το μήνυμα του δεύτερου αγγέλου. Κατά την τελική έκχυση του Αγίου Πνεύματος, στη διάρκεια της Μεγάλης Κραυγής, σφραγίζονται οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων προτυπώθηκε στην Κραυγή του Μεσονυκτίου του κινήματος των Μιλλεριτών, και ο Ιωαχίν, που ονομάζεται επίσης Ιεχονίας και Χονίας, αποτελεί σύμβολο της σφράγισης.

Ζω εγώ, λέγει ο Κύριος, κι αν ο Χονίας, ο υιός του Ιωακείμ, βασιλέως του Ιούδα, ήταν το σφραγιστήριον επί της δεξιάς μου χειρός, και από εκεί θα σε απέσπων· και θα σε παραδώσω εις την χείρα εκείνων που ζητούν την ζώνή σου, και εις την χείρα εκείνων των οποίων το πρόσωπον φοβείσαι, δηλαδή εις την χείρα του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως της Βαβυλώνας,

και εις την χειρα των Χαλδαιων. Και θα εκβαλω εσε και την μητερα σου, που σε εγεννησε, εις αλλην χωραν, όπου δεν εγεννηθητε· και εκει θελετε αποθανει. Αλλα εις την γην εις την οποια επιθυμουν να επιστρεψουν, εκει δεν θελουν επιστρεψει. Ειναι ο ανθρωπος αυτος, ο Χονιας, ειδωλον περιφρονημενον και συντετριμμενον; ειναι σκευος εις το οποιον δεν υπαρχει ευχαριστησις; διατι εκβαλλονται, αυτος και το σπερμα αυτου, και ριπτονται εις την οποια δεν γνωριζουν; Ω γη, γη, γη, ακουσον τον λογον του Κυριου. Ιερεμιας 22:24–29.

Ο Ιεχονιας, ο Ιεχονιας και ο Κονιας αντιπροσωπευουν τον καιρο της σφραγισης, όταν ο δευτερος αγγελος ενωνεται με το μηνυμα της Κραυγης του Μεσονυκτιου. Αυτος αντιπροσωπευει τον καιρο της σφραγισης των μωρων. Ο πονηρος βασιλιας αντιπροσωπευει εκεινους που ειναι οι μωρες παρθενες της Λαοδικειας, οι οποιες στον καιρο της σφραγισης ειναι προορισμενες να λαβουν το χαραγμα του θηριου, καθως εκχρονται για παντα απο το στομα του Κυριου.

Το σφραγιδολιθο επι της δεξιας χειροσ του Θεου ειναι η σφραγις Του, και εκεινοι που εξεμενονται εκ του στοματος του Κυριου κατα τη σφραγιση των εκατον τεσσαρακοντα τεσσαρων χιλιαδων αντιπαραβαλλονται προς τον Ζοροβαβελ, τον ανδρα που ειχε εν τη χειρι αυτου το βαριδιον της σταθμης των «επτα καιρων».

Λαλησον προς Ζοροβαβελ, τον ηγεμονα του Ιουδα, λεγων· Εγω θελω σαλευσει τον ουρανον και την γην· και θελω ανατρεψει τον θρονον των βασιλειων, και θελω συντριψει την ισχυν των βασιλειων των εθνων· και θελω ανατρεψει τα αρματα και τους επιβαινοντας επ' αυτων· και οι ιπποι και οι αναβατα αυτων θελουσι καταπεσει, εκαστος εν τη ρομφαια του αδελφου αυτου. Εν εκεινη τη ημερα, λεγει ο Κυριος των δυναμεων, θελω σε λαβει, ω Ζοροβαβελ, δουλε μου, υιε Σαλαθηλ, λεγει ο Κυριος, και θελω σε καταστησει ως σφραγιδα· διоти σε εξελεξα, λεγει ο Κυριος των δυναμεων. Αγγαϊος 2:21–23.

Η «πετρα προσκομματος», που ειναι οι «επτα καιροι», ειναι το «βαριδιο της σταθμης» στο χερι του Ζοροβαβελ, και αυτος παριστανεται ως το «σφραγιδολιθο» που χρησιμοποιει ο Θεος για να σφραγισει τις εκατον σαραντα τεσσερις χιλιαδες. Το σφραγιδολιθο, η το «σημειο», τιθεται επανω σε εκεινους που «στεναζουν και βοουν» για τα βδελυγματα που γινονται στην Ιερουσαλημ. Το στεναζειν και βοαν προσδιοριζει την εμπειρια εκεινων που σφραγιζονται, και το στεναζειν και βοαν ειναι το συμβολο της εσωτερικης τους ανταποκρισης στη θεραπεια των «επτα καιρων». Ειναι εξομολογηση για τις αμαρτιες τους και για τις αμαρτιες των πατερων τους. Ειναι η αναγνωριση οτι δεν περιπατουσαν με τον Θεο και οτι ο Θεος δεν περιπατουσε με αυτους απο την απογοητευση της 18ης Ιουλιου 2020. Ειναι η δοκιμασια που απετυχε το 1863, κατα την περιοδο κατα την οποια η Φιλαδελφεια μετεβαινε στη Λαοδικεια. Αυτη προτυποποιουσε τη χρονικη περιοδο κατα την οποια εκεινοι που παριστανονται απο τον Χεχονια εγκαθιστανται για παντα ως μωρες παρθενες της Λαοδικειας, και εκεινοι που παριστανονται απο τον Ζοροβαβελ εγκαθιστανται για παντα ως φρονιμες παρθενες της Φιλαδελφειας.

Τον Ιεχονια διαδεχθηκε ο Σεδεκιας, ο τελευταιος απο τους επτα βασιλεις. Καθως ο Μανασσης αντιπροσωπευε το 1798 και τον «καιρο του τελους», ο Σεδεκιας πρεπει να αντιπροσωπευει την 22α Οκτωβριου 1844, όταν το οραμα θα «λαλησει, και δεν θελει ψευστη». Ο Σεδεκιας ειναι ονομα που αποτελειται απο τον συνδυασμο δυο εβραϊκων λεξεων. Η μια λεξη ειναι «Ιεχωβα», και συνδυαζεται με τη λεξη που μεταφραζεται στο ογδοο κεφαλαιο του Δανιηλ και στο εδαφιο

δεκατέσσερα ως «καθαρισθή». Σεδεκίας σημαίνει τον καθαρισμό του ναού του Θεού, ο οποίος άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Οι τελευταίοι επτά βασιλείς του Ιούδα αντιπροσωπεύουν την προοδευτική ιστορία από το 1798 έως την 22α Οκτωβρίου 1844. Ο Ιωακείμ είναι το σύμβολο της 11ης Αυγούστου 1840, η οποία με τη σειρά της αντιπροσωπεύει την 11η Σεπτεμβρίου 2001. Αποτελεί σύμβολο της ενδυνάμωσης του αγγέλματος του πρώτου αγγέλου, και εισάγεται στο πρώτο εδάφιο του πρώτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Επομένως, το σκηνικό και το συμφραζόμενο του πρώτου κεφαλαίου του Δανιήλ είναι η ενδυνάμωση του αγγέλματος του πρώτου αγγέλου, όπως αυτή παριστάνεται στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης ο Χριστός κατήλθε κρατώντας στο χέρι Του ένα μικρό βιβλίο, το οποίο ο Ιωάννης προστάχθηκε να φάγει. Γι' αυτό και η πρώτη δοκιμασία στο βιβλίο του Δανιήλ έχει να κάνει με το φαγητό.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα θέματα στο επόμενο άρθρο.

Και μου είπε: Υιέ ανθρώπου, κάμε την κοιλία σου να φάγει, και γέμισε τα σπλάγχνα σου με τούτο το βιβλίο που σου δίδω. Τότε το έφαγα· και ήταν στο στόμα μου γλυκύ σαν μέλι.
Ιεζεκιήλ 3:3.